

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ในทุกวันนี้การเล่นและการแข่งขันกีฬาอยู่ในความนิยมและความสนใจของคนไทย สังเกตได้จากการถ่ายทอดสด เทปการแข่งขัน รายการกีฬา หรือข่าวกีฬา ซึ่งปัจจุบันได้รับความสนใจอย่างสูง สำหรับในการแข่งขันกีฬาระหว่างชาติที่มีนักกีฬาไทยเข้าร่วมการแข่งขันด้วย ชาวไทยจำนวนไม่น้อยที่รอคอยชัยชนะของนักกีฬาไทย ต้องการเห็นนักกีฬาไทยมีชัยชนะเหนือนักกีฬาชาติอื่น แต่กระนั้นก็ตามในการแข่งขันกีฬาระหว่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมหกรรมกีฬาขนาดใหญ่ ไม่ว่าจะเป็น เอเชียนเกมส์ โอลิมปิกเกมส์ หรือในการแข่งขันนัดสำคัญของโลก นักกีฬาชาติอื่นสามารถคว้าได้ชัยชนะไปเป็นส่วนใหญ่ ดังสถิติจากจำนวนเหรียญทองในมหกรรมกีฬาโอลิมปิกซึ่งคือสุดยอดแห่งความสำเร็จของนักกีฬานั้น เท่าที่ผ่านมายังไม่มีนักกีฬาไทยผู้ใดเคยได้รับการสัมพัลเหรียญรางวัลแห่งเกียรติยศดังกล่าวเลย

ในการแข่งขันในมหกรรมกีฬาขนาดใหญ่ เช่น กีฬาโอลิมปิก ต้องยอมรับว่าการกีฬาของไทยสู้ประเทศมหาอำนาจอย่างสหภาพโซเวียตรัสเซียหรือสหรัฐอเมริกาไม่ได้ ถ้าเปรียบเทียบกับมาตรฐานภายในทวีปเอเชีย กีฬาของไทยก็ยังไม่อาจเปรียบได้กับมหาอำนาจในเอเชียอย่าง สาธารณรัฐประชาชนจีน และญี่ปุ่น หลายคนบอกว่าเหตุที่กีฬาของไทยแข่งสู้ประเทศอื่นไม่ได้เป็นเพราะประเทศมหาอำนาจเหล่านั้นเป็นประเทศที่ใหญ่โต ร่ำรวย มีพลเมืองมาก ยิ่งเป็นประเทศในแถบตะวันตกประชาชนมีรูปร่างใหญ่โต โอกาสที่จะคัดเลือกนักกีฬาที่ดีก็ย่อมทำได้มากกว่า และประเทศมหาอำนาจยังสามารถทุ่มเทเงินจำนวนมหาศาลเพื่อมุ่งฝึกปรือนักกีฬาได้อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ดังนั้นเวลาที่มีการแข่งขันนัดสำคัญของโลก นักกีฬาของประเทศเหล่านั้นจึงอยู่ในสภาพพร้อมที่จะคว้าชัยชนะได้มากกว่า

คำกล่าวข้างต้นนี้แม้จะเป็นความจริง แต่ก็ยังมีทัศนคติอยู่มากมาย ดังเช่นประเทศที่

มีขนาดเล็กกว่าและมีพลเมืองน้อยกว่าประเทศไทย บางประเทศประสบความสำเร็จอย่างน่าทึ่งดังในมหกรรมกีฬาโอลิมปิก 1988 ณ กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ เช่น เยอรมนีตะวันออก เกาหลีใต้เจ้าภาพ หรือแม้แต่สุรินัม ประเทศเล็ก ๆ ทางอเมริกาใต้มีพลเมืองเพียง 4 แสนคน (1987 World Population Data Sheet, 1987) ก็ได้ทำในสิ่งที่คนทั้งโลกให้ความสนใจ โดยการคว้าเหรียญทองโอลิมปิก (ตาราง 1.1)

ตาราง 1.1 สรุปเหรียญการแข่งขันมหกรรมกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 24 ค.ศ.1988 ณ.กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้

อันดับ	ประเทศ	จำนวนเหรียญ			
		ทอง	เงิน	ทองแดง	รวม
1.	สหภาพโซเวียตรัสเซีย	55	31	46	132
2.	เยอรมนีตะวันออก	37	35	30	102
3.	สหรัฐอเมริกา	36	31	27	94
4.	เกาหลีใต้	12	10	11	33
5.	เยอรมนีตะวันตก	11	14	15	40
6.	ฮังการี	11	6	6	23
7.	บัลแกเรีย	10	12	13	35
8.	โรมาเนีย	7	11	6	24
9.	ฝรั่งเศส	6	4	6	16
10.	อิตาลี	6	4	4	14
11.	สาธารณรัฐประชาชนจีน	5	11	12	28
12.	สหราชอาณาจักร	5	10	9	24
13.	เคนยา	5	2	2	9
14.	ญี่ปุ่น	4	3	7	14
15.	ออสเตรเลีย	3	6	5	14
16.	ยูโกสลาเวีย	3	4	5	12

17.	เชโกสโลวะเกีย	3	3	2	8
18.	นิวซีแลนด์	3	2	8	13
19.	แคนาดา	3	2	5	10
20.	โปแลนด์	2	5	9	16
21.	นอร์เวย์	2	3	0	5
22.	เนเธอร์แลนด์	2	2	5	9
23.	เดนมาร์ก	2	1	1	4
24.	บราซิล	1	2	3	6
25.	ฟินแลนด์	1	1	2	4
	สเปน	1	1	2	4
27.	ตุรกี	1	1	0	2
28.	โมร็อกโก	1	0	2	3
29.	ออสเตรีย	1	0	0	1
	โปรตุเกส	1	0	0	1
	สุรินัม	1	0	0	1
32.	สวีเดน	0	4	7	11
33.	สวิตเซอร์แลนด์	0	2	2	4
34.	จาเมกา	0	2	0	2
35.	อาร์เจนติน่า	0	1	1	2
36.	ชิลี	0	1	0	1
	คอสตาริกา	0	1	0	1
	อินโดนีเซีย	0	1	0	1
	อิหร่าน	0	1	0	1
	เซเนกัล	0	1	0	1
	เปรู	0	1	0	1
	เวอรุจินไอส์แลนด์	0	1	0	1
	เนเธอร์แลนด์แอนทิวลิส	0	1	0	1
44.	เบลเยียม	0	0	2	2
	เม็กซิโก	0	0	2	2

46.	โคลัมเบีย	๐	๐	1	1
	จิบูตี	๐	๐	1	1
	กรีซ	๐	๐	1	1
	มองโกเลีย	๐	๐	1	1
	ปากีสถาน	๐	๐	1	1
	ฟิลิปปินส์	๐	๐	1	1
	ไทย	๐	๐	1	1
	รวม	241	234	265	740

หมายเหตุ : 160 ชาติเข้าร่วมการแข่งขัน มีกีฬาทั้งสิ้น 23 ประเภท ไทยได้ 1 เหรียญทองแดงจาก พจณ มุลสัน (มวยสากลสมัครเล่น)

ที่มา : "สรุปเหรียญการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ 1988" วารสารเจาะสนาม.

1(1-15 พฤศจิกายน 2531) : 67.

เท่าที่ผ่านมา มีเพียงกีฬามวยสากลเท่านั้นที่ประเทศไทยประสบความสำเร็จอย่างสูง สามารถนำความภูมิใจมาสู่คนไทยทั้งประเทศ ในโอลิมปิกที่ประเทศเกาหลีใต้ พจณ มุลสัน เป็นนักกีฬาไทยผู้เดียวที่สามารถได้รับรางวัลเหรียญทองแดงในการแข่งขันมวยสากลสมัครเล่น รุ่นแบนตั้มเวท ซึ่งก่อนหน้านี้มีเพียงนักมวยไทยสองคนคือ พเยาว์ พูลธรัตน์ ได้รับรางวัลเหรียญทองแดงในกีฬาโอลิมปิก 1980 ที่มอนทรีออล ประเทศแคนาดา และ ทวี อัมพรมหา ได้รับรางวัลเหรียญเงินในกีฬาโอลิมปิก 1984 ที่ลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่ประเทศไทยส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก 1952 ณ กรุงเฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์ เป็นครั้งแรก นอกจากนี้ในประเภทมวยสากลอาชีพเท่าที่ผ่านมา นักมวยไทยสามารถครองตำแหน่งแชมป์โลกได้ถึง 14 คน¹ สาเหตุที่กีฬามวยประสบความสำเร็จอาจเป็นเพราะ

-
- ¹ ได้แก่
1. โผน กิ่งเพชร	2. ชาติชาย เชี่ยวน้อย
3. เบิกฤกษ์ ชาติวันชัย	4. เวนิส บ.ช.ส.
5. เนตรน้อย ส.วรสิงห์	6. แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์
7. พเยาว์ พูลธรัตน์	8. เขาทราย แกแล็คซี่
9. สด จิตรลดา	10. สามารถ พยัคฆ์อรุณ
11. สมุทร ศิษย์นฤพนธ์	12. เขาค้อ แกแล็คซี่
13. นภา เกียรติวันชัย และ	14. เมืองชัย กิตติเกษม

กีฬามวยเป็นประเภทกีฬาที่มีการกำหนดน้ำหนักเป็นรุ่นเอาไว้ ทำให้นักกีฬามีได้เกิดการได้เปรียบหรือเสียเปรียบกันมากนัก และนอกจากนี้นักกีฬาเหล่านั้นก็เป็นนักมวยไทยอาชีพอยู่แล้ว เพียงแต่หันมาฝึกทักษะด้านมวยสากลเพิ่มเติมเท่านั้น

นอกจากกีฬามวยสากล ยังมีกีฬาบางประเภทดังเช่นกีฬาแบดมินตัน ที่ประเทศไทยใหญ่โต ร่ำรวย มีพลเมืองมาก ประชาชนมีรูปร่างใหญ่โต แข็งแรง แต่นักกีฬาในประเทศไทยเหล่านั้นก็พูดไม่ได้เต็มปากว่าประสบความสำเร็จในกีฬาประเภทดังกล่าว จากสถิติการแข่งขันชิงแชมป์แบดมินตันโลกประเภททีมทั้งทีมชายและทีมหญิง ดังตาราง 1.2 จะเห็นได้ว่าถ้วยโรมส์คัพที่เป็นสัญลักษณ์ของแชมป์แบดมินตันโลกประเภททีมชายนั้น ประเทศจากทวีปเอเชียได้รับชัยชนะติดต่อกันมาตลอด นับตั้งแต่มีการจัดการแข่งขันเมื่อปี ค.ศ.1948 เป็นต้นมา ส่วนถ้วยอูเบอร์คัพสำหรับแชมป์โลกทีมหญิง เริ่มต้นจัดการแข่งขันครั้งแรกปี ค.ศ.1957 แชมป์โลกเป็นของสหรัฐอเมริกา แต่หลังจากที่ประเทศญี่ปุ่นได้ชัยชนะนำถ้วยอูเบอร์คัพมาอยู่ในทวีปเอเชียแล้ว ถ้วยแชมป์โลกทีมหญิงก็วนเวียนอยู่เฉพาะในเอเชียเท่านั้น และสำหรับในการแข่งขันแบดมินตันชิงแชมป์โลก ประเภทบุคคล ซึ่งจัดขึ้นทุกปี ปีละครั้ง ตั้งแต่จัดการแข่งขันครั้งแรกปี ค.ศ.1981 ณ ประเทศมาเลเซีย จนถึงครั้งที่ 8 ปี ค.ศ.1988 ณ กรุงเทพมหานคร (ตาราง 1.3) ส่วนใหญ่ชัยชนะก็เป็นของนักแบดมินตันเอเชียเกือบทั้งสิ้น

ตาราง 1.2 แสดงผลการแข่งขันแบดมินตัน ชนะเลิศโรมส์คัพและอูเบอร์คัพ ค.ศ.1984-1988

ปี ค.ศ.	โรมส์คัพ	อูเบอร์คัพ
1948-49	สหพันธ์รัฐมลายู	-
1951-52	สหพันธ์รัฐมลายู	-
1954-55	สหพันธ์รัฐมลายู	-
1957-58	อินโดนีเซีย	สหรัฐอเมริกา
1960-61	อินโดนีเซีย	สหรัฐอเมริกา
1963-64	อินโดนีเซีย	สหรัฐอเมริกา
1966-67	มาเลเซีย	ญี่ปุ่น
1969-70	อินโดนีเซีย	ญี่ปุ่น
1972-73	อินโดนีเซีย	ญี่ปุ่น

1975-76	อินโดนีเซีย	อินโดนีเซีย
1978-79	อินโดนีเซีย	ญี่ปุ่น
1981-82	สาธารณรัฐประชาชนจีน	ญี่ปุ่น
1983-84	อินโดนีเซีย	สาธารณรัฐประชาชนจีน
1985-86	สาธารณรัฐประชาชนจีน	สาธารณรัฐประชาชนจีน
1987-88	สาธารณรัฐประชาชนจีน	สาธารณรัฐประชาชนจีน
	<u>รอง</u> มาเลเซีย	<u>รอง</u> เกาหลีใต้

ที่มา : สรุปจาก วารสารนักแบดมินตัน ปีที่ 6 ฉบับที่ 35 หน้า 12-16 และ ปีที่ 8 ฉบับที่ 46 หน้า 3-8 และ วารสารโลกแบดมินตัน ฉบับที่ 39 หน้า 4-10

ตาราง 1.3 แสดงผลการแข่งขันแบดมินตันชิงแชมป์โลกประเภทบุคคล

ปี ค.ศ.	ประเภท	แชมป์
1981	ชายเดี่ยว	ปรากาช ปาดูโคน (อินเดีย)
	หญิงเดี่ยว	เฉินรุยเจิน (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
1982	ชายเดี่ยว	เลียมสวี่คิง (อินโดนีเซีย)
	หญิงเดี่ยว	เลเน่ คอปเปน (เดนมาร์ก)
1983	ชายเดี่ยว	หั่นเจี้ยน (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	หญิงเดี่ยว	หั่นไอผิง (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	ชายคู่	ปาร์คจูบอง กับ คิมมุนซู (เกาหลีใต้)
	หญิงคู่	หั่นไอผิง กับ ลีหึงเว่ย (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
1984	คู่ผสม	มาร์ติน ดิว กับ กิลเลี่ยน กิลด์ (อังกฤษ)
	ชายเดี่ยว	หั่นเจี้ยน (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	หญิงเดี่ยว	ลีหึงเว่ย (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	ชายคู่	เลียมสวี่คิง กับ คาร์โตโน (อินโดนีเซีย)
	หญิงคู่	วูตีซี กับ หลินอิง (สาธารณรัฐประชาชนจีน)

1985	คู่ผสม	โรมัส คิลห์สตรอม กับ นอรา เปอร์รี (อังกฤษ)
	ชายเดี่ยว	อิจุก ชูกิอาร์โต้ (อินโดนีเซีย)
	หญิงเดี่ยว	ลิหลิงเว่ย (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	ชายคู่	เลียมสวีคิง กับ คาร์โตโน (อินโดนีเซีย)
1986	หญิงคู่	วูตชี กับ หลินอิง (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	คู่ผสม	คริสเตียน ฮาร์ดีนาต้า กับ อิวาน่า ลี (อินโดนีเซีย)
	ชายเดี่ยว	อิจุก ชูกิอาร์โต้ (อินโดนีเซีย)
	หญิงเดี่ยว	ลิหลิงเว่ย (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
1987	ชายคู่	เลียมสวีคิง กับ บ็อบบี้ เออร์ตันโต้ (อินโดนีเซีย)
	หญิงคู่	หันไอผิง กับ ลิหลิงเว่ย (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	คู่ผสม	เอ็ดดี้ ฮาร์โตโน กับ เวราวาตี ฟัดจริน (อินโดนีเซีย)
	ชายเดี่ยว	เจ้าเจี้ยนหัว (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
1988	หญิงเดี่ยว	ลิหลิงเว่ย (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	ชายคู่	ปาร์คจูบอง กับ คิมมุนซู (เกาหลีใต้)
	หญิงคู่	ลิหลิงเว่ย กับ หันไอผิง (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	คู่ผสม	หวังผิงเริน กับ ชีฟิ่งจิน (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	ชายเดี่ยว	หยาง หยาง (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	รอง	เจ้าเจี้ยนหัว (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	หญิงเดี่ยว	หันไอผิง (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	รอง	ลิหลิงเว่ย (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	ชายคู่	เทียนบิงยี กับ ลียองโบ (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	รอง	ราซีฟ ชีเต็ด กับ ไจลานี ชีเต็ด (มาเลเซีย)
1988	หญิงคู่	หลินอิง กับ กวานเว่ยเจิน (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	รอง	คิมยุนจา กับ ชุงโซย้ง (เกาหลีใต้)
	คู่ผสม	หวังผิงเริน กับ ชีฟิ่งจิน (สาธารณรัฐประชาชนจีน)
	รอง	ปาร์คจูบอง กับ ชุงมุงฮี (เกาหลีใต้)

ถึงแม้ว่าหลายประเทศในเอเชียและประเทศในกลุ่มอาเซียน ได้แสดงให้เห็นว่ากีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาที่คนเอเชียมิได้เสียเปรียบในด้านความใหญ่โตแข็งแรงต่อคนตะวันตก แต่ก็ยังมีข้อนำสังเกตว่ากีฬาแบดมินตันของไทย มิได้ประสบความสำเร็จเหมือนดังเช่นประเทศเพื่อนบ้านคือ อินโดนีเซีย และมาเลเซีย แต่อย่างไรก็ดี สถิติการแข่งขันของนักแบดมินตันไทยนั้น เมื่อ 27 ปีที่ผ่านมา ในการแข่งขันโรมีสคัพครั้งที่ 5 ที่กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย ทีมแบดมินตันชายของไทยเคยประสบความสำเร็จได้รับตำแหน่งถึงรองแชมป์เียนโลก และในปัจจุบันแชมป์เียนชายเดี่ยว(สมพล คุเกษมกิจ) และชายคู่(ไสว จันทรเสี้ยววิกรม กับ คักดิ์ระพีทองสารี) ของประเทศไทยก็สามารถเอาชนะนักแบดมินตันระดับชั้นนำของโลกได้หลายคน จนกระทั่งได้รับเชิญให้เข้าร่วมในการแข่งขันแบดมินตันในรายการสำคัญของโลกอยู่เสมอ แต่กระนั้นก็ตามระดับความสามารถในการเล่นของนักกีฬาทั้งสามก็ยังไม่เพียงพอถึงขั้นที่จะประสบความสำเร็จถึงตำแหน่งแชมป์เียนโลก นอกจากนี้นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงคนอื่น ๆ นั้นระดับความสามารถในการเล่นก็ยังไม่ห่างไกลกับนักกีฬาทั้งสามและกับมาตรฐานโลกมาก นับตั้งแต่การแข่งขันโรมีสคัพครั้งที่ 10 ปี ค.ศ. 1976 ณ. กรุงเทพมหานคร ที่ทีมโรมีสคัพของไทยได้มีโอกาสผ่านเข้าไปเล่นในรอบสุดท้ายของการแข่งขันในฐานะประเทศเจ้าภาพ ต่อจากนั้นมาทีมแบดมินตันไทยทั้งชายและหญิงก็ไม่เคยผ่านแม้เพียงรอบคัดเลือกภายในโซนของการแข่งขันโรมีสคัพและอูเบอร์คัพ เพื่อไปเล่นในรอบสุดท้ายเลย(จินดา พรหมศรีน สัมภาษณ์)

การเล่นกีฬาเพื่อแข่งขันในระดับนานาชาติ นักกีฬาจะต้องมีการฝึกซ้อมที่ถูกต้อง มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังในการสัมมนาเรื่อง"การพัฒนากีฬาไทย"เมื่อวันที่ 25-27 มีนาคม 2513 ณ.ที่ทำการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย สรุปได้ว่าคุณสมบัติของนักกีฬาไทยในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติที่นักกีฬาจะขาดเสียไม่ได้ ได้แก่(ส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, องค์การ 2513: 3-6)

1. นักกีฬาจะต้องมีพื้นฐานการเล่นที่ถูกต้อง
2. นักกีฬาจะต้องมีการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดทักษะอย่างต่อเนื่อง
3. นักกีฬาจะต้องมีการเสริมสร้างสมรรถภาพ พละกำลัง และความทรหดอดทน
4. นักกีฬาจะต้องมีพลังจิตที่เข้มแข็ง มีสมาธิ มีความเชื่อมั่นในตนเอง และใจสู้
5. นักกีฬาจะต้องมีความรับผิดชอบในตนเอง มีวินัย
6. นักกีฬาจะต้องทราบและใช้หลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้าช่วย

จากคุณสมบัติที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า นักกีฬาที่รักความก้าวหน้าและต้องการที่จะมีความสามารถสูงในการเล่นกีฬา จะต้องเสียสละและอุทิศตนให้แก่เกมการเล่นและการฝึกซ้อม

โดยเฉพาะถ้าเป็นนักกีฬาที่ต้องแข่งขันในระดับนานาชาติ เพราะเกมการเล่นในระดับมาตรฐานโลกนั้นสูงมาก ดังนั้นนักกีฬาจะต้องใช้ความพยายามในการฝึกซ้อมเป็นอย่างดี ต้องฝึกทั้งทักษะจิตสมาริ พละกำลัง ความอดทน ความคล่องแคล่วว่องไว รวมทั้งเทคนิคและยุทธวิธีการเล่น

การฝึกฝนให้เกิดความสามารถในการเล่นกีฬา มีพละกำลังมีพลังจิตที่เข้มแข็ง มีพื้นฐานการเล่น เทคนิคและยุทธวิธีการเล่นที่มีประสิทธิภาพ เพื่อชัยชนะในการแข่งขันนั้นมิได้กระทำโดยใช้เวลาเพียงเล็กน้อย แต่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้จากการสะสมทีละน้อย เช่น เทคนิคและยุทธวิธีการเล่นของนักกีฬาจะต้องมีการศึกษาปรับปรุงแก้ไขตลอดเวลา พลังจิตที่แก่กล้าเกิดขึ้นได้จากการสร้างสมประสบการณ์รวมถึงการฝึกสมาธิ นอกจากนี้การฝึกซ้อมสะสมความสมบูรณ์ของร่างกายกันทีละน้อยทุกวัน จึงจะก่อให้เกิด พละกำลัง ความอดทน ความสมบูรณ์ของร่างกาย ไม่เพียงเท่านั้นยังต้องประกอบเข้ากับคุณค่าของอาหารการกิน เทคโนโลยีทางการแพทย์ วิทยาศาสตร์การกีฬา การพักผ่อนที่เพียงพอ และที่สำคัญก็คือการฝึกฝนอย่างหนักเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงสามารถรับสถานการณ์ต่าง ๆ ในการแข่งขันได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่านักกีฬาที่เล่นเพื่อแข่งขันจะต้องขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อมและต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้จะไม่มีรายการแข่งขันนักกีฬาก็ต้องฝึกซ้อมอยู่เสมอ ยิ่งในระยะเวลาใกล้การแข่งขันด้วยแล้ว จะต้องฝึกซ้อมให้หนักมากขึ้นไปอีก นักกีฬาจึงจะมีความสมบูรณ์อดทน คล่องตัว และมีความแน่นอนในเกมการเล่น เพราะโดยส่วนใหญ่ พละกำลัง ความทรหดอดทนของผู้เล่นนั้นสำคัญมาก ซึ่งปรากฏอยู่เสมอว่านักกีฬาที่มีฝีมือดีและเหนือกว่าคู่ต่อสู้ แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ เนื่องจากขาดซึ่งพละกำลังและความทรหดอดทน ยิ่งถ้าเป็นเกมกีฬาที่จะต้องใช้ทั้งความเร็ว ความรุนแรงหนักหน่วงด้วยแล้ว การฝึกซ้อมให้เกิดพละกำลังและความทรหดอดทนก็ยิ่งมีความสำคัญซึ่งขาดไปจากโปรแกรมการฝึกไม่ได้ แม้จะทราบความจริงเช่นนี้แล้วก็ตาม สาเหตุของความพ่ายแพ้ของนักกีฬาไทยในการแข่งขันระดับนานาชาติส่วนใหญ่ก็ยังคงเนื่องมาจากการที่นักกีฬาไทยยังขาดการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้ขาดพละกำลังและความทรหดอดทนอย่างพอเพียงในการแข่งขัน ดังเช่นคำกล่าวของ หันเจ็ยอน อดีตแชมป์ชายเดี่ยวของโลกปี 1983 และ 1984 ซึ่งทำหน้าที่เป็นโค้ชทีมแบดมินตันไทยชุดซีเกมส์ ครั้งที่ 14 กล่าวไว้ว่า " ...การต่อสู้ของนักแบดมินตันไทย ส่วนมากมักจะลงเอยที่นักแบดมินตันไทยหมัดกำลัง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่ขอบพวงของนักแบดมินตันไทยจุดนี้ไม่ได้รับการแก้ไขให้ดีขึ้น..." (สง่า เมฆนาวัน 2530: 29)

ศ.เจริญ วรรณะสิน เลขธิการสมาพันธ์แบดมินตันแห่งประเทศไทย และเลขธิการสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้กล่าวถึงนักกีฬาไทยไว้ว่า

คนไทยมีศักยภาพในการเล่นกีฬาสูง มีไหวพริบบริภูมิภาณฉลาดแม้รูปร่างจะเสียเปรียบความใหญ่โตแข็งแรงของฝรั่ง แต่ก็มีพรสวรรค์ในการเล่นกีฬาไม่ด้อยไปกว่าชาติชั้นนำอื่น ๆ . . . คนไทยเสียเปรียบอยู่อย่างเดียวคือ คนไทยไม่เล่นกีฬาด้วยความสมบูรณ์แบบนักกีฬาไทยไม่เอาจริงเอาจังในการเล่นกีฬา และจะหานักกีฬาไทยที่จะมุ่งเอาจริงเอาจังชนิดถอดชีวิตจิตใจให้แก่การฝึกซ้อมแบบฝรั่งแทบไม่มีเอาเสียเลย (เจริญ วรรณะสิน 2530 : 16) . . . วงการแบดมินตันไทยขาดนักกีฬาที่ต้องการมุ่งมั่นเอาดีทางนี้จริง ๆ มีนักเล่นคนไหนบ้างที่จะยอมสละความสุขส่วนตัว ซ้อมเช้า ซ้อมเย็น และดำเนินชีวิตอยู่ในวินัยของนักกีฬาอย่างเคร่งครัด ฝึกซ้อมเอาจริงเอาจังใช้เวลาทั้งหมดที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์ แก่เกมการเล่นของตน (เจตรินธร 2531 ข : 22) . . . สมผลหยุดเรียนหลายปี นั่นคือการเสียสละเวลาชีวิตส่วนตัวของเขาอย่างที่ว่าผู้ปกครองหรือเจ้านายน้อยคนจะทำอย่างนั้นได้ เขาใช้เวลาทั้งหมดให้กับการฝึกซ้อมแบดมินตัน ดังนั้นสูตรการสร้างนักแบดมินตันสิ่งแรกที่จะต้องทำก็คือจะต้องหานักแบดมินตันที่ยินยอมเสียสละเพื่อฝึกตนเอง ให้ก้าวขึ้นมาอย่างจริงจัง (เจตรินธร 2531 ก : 22 บทความเดียวกับ เจริญ วรรณะสิน 2531 : 36)

จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการที่นักกีฬาของไทยต้องการที่จะมุ่งมั่นเอาดีทางการเล่นกีฬาจะต้องยอมเสียสละทุกอย่างซึ่งไม่เพียงแต่ค่าใช้จ่ายในการฝึกซ้อมที่จะต้องจ่ายเองเป็นส่วนใหญ่แล้ว ยังจะต้องเสียสละแม้กระทั่งการเรียนและการทำงาน แต่เราก็ต้องยอมรับความจริงว่าสภาพการดำเนินชีวิตของนักกีฬาไทย รวมทั้งผู้ปกครองของนักกีฬาที่ยังจะต้องพะวงอยู่กับสิ่งอื่น ๆ อยู่ด้วยโดยเฉพาะต้องคำนึงถึงอนาคตของนักกีฬา ซึ่งได้แก่การศึกษาของนักกีฬาดังคำกล่าวของ ศ.ดร.เทียนฉาย กิระนันท์ (2519 : 27) ซึ่งได้กล่าวถึงการศึกษาไว้ว่า " การศึกษาหมายถึงทักษะที่แฝงอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคนเพื่อเพิ่มผลผลิตในอนาคต " แต่ในสภาพปัจจุบันนักกีฬาไทยซึ่งเป็นนักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือทำงานเอกชน แต่ละคนก็มีภาระหน้าที่อื่นประจำอยู่ด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้นนักกีฬาจะต้องแบ่งเวลาระหว่างกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเรียนหนังสือ การทำงาน การฝึกซ้อมกีฬา และการพักผ่อน ฯลฯ และนอกจากนี้ในการแข่งขันกีฬาครั้งหนึ่ง นักกีฬาจะต้องสละเวลาเพื่อเตรียมตัวในการแข่งขัน โดยเฉพาะใน

ช่วงแข่งขันนักกีฬาอาจจะต้องขาดโรงเรียนหรือขาดงานเป็นระยะเวลาหลายวันนั้นหมายความว่า นักกีฬาต้องเสียโอกาสในการเรียนหรือการทำงานถ้าหากว่านักกีฬาผู้นั้นเอาเวลามาทุ่มเทให้กับการเล่นกีฬามากเกินไป ดังตัวอย่างเช่นนักกีฬาที่ทำหน้าที่รับใช้ประเทศชาติมากมายที่สูญเสียโอกาสทางการศึกษา เช่นจากคำกล่าวของ สมพล คุณเกษมกิจ แชมเปียนชายเดี่ยวของประเทศไทยคนปัจจุบัน รองแชมป์ชายเดี่ยวไทยแลนด์โอเพ่น 1988 ซึ่งจากการให้สัมภาษณ์ ตอนหนึ่งกล่าวว่า " ช่วงไทยแลนด์โอเพ่นเสิร์ฟนี่คะแนนสะสมของผมเลื่อนขึ้นมาอยู่อันดับที่ 7 ของโลก. . . เรื่องการเรียนผมหยุดเรียนมา 5 ปี จนมีโครงการรับนักกีฬาดีเด่นจึงได้มีโอกาสมาเรียนครุศาสตร์(พลศึกษา)จุฬาฯ ตอนนี้อยู่ปี 3 แต่หน่วยกิตยังเก็บได้น้อย ไม่รู้ว่าจะเรียนจบหรือเปล่า แต่จะพยายามเรียนให้จบ . . . มีความรู้สึกอยากเลิกเล่นเหมือนกันเพราะการเรียนย่อมคืออนาคต แต่ผมเรียนไม่ทันเพื่อน " (สมพล คุณเกษมกิจ สัมภาษณ์)

นักกีฬาทุกคนปรารถนาที่จะมีความก้าวหน้าสูงสุดในชีวิตการเล่นกีฬา แต่ถึงอย่างไรก็ตามย่อมไม่ต้องการให้ตนเองเสียโอกาสในการเล่าเรียนหรือการทำงาน เพราะว่าในสภาพการเล่นกีฬาของไทยเท่าที่ผ่านมา แม้ว่านักกีฬาจะต้องผ่านความยากลำบากในการฝึกซ้อม อดทนในการเล่นกีฬามากขนาดใดก็ตามหรืออาจจะเคยสร้างชื่อเสียงโด่งดังเป็นแชมป์เป็นโลกก็ตาม แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้เป็นเครื่องประกันกับนักกีฬาสำหรับการดำเนินชีวิตของเขาในอนาคตเพราะถ้าหากว่านักกีฬามีได้มีความก้าวหน้าทางการศึกษาในปัจจุบัน โอกาสที่เขาจะเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิตภายภาคหน้าก็ย่อมมีมาก ซึ่งมีตัวอย่างให้เห็นอยู่มากในทุกวันนี้อย่างเช่น อดีตแชมป์โลกมวยสากลอาชีพผู้สร้างชื่อเสียงโด่งดังให้กับประเทศไทย โผน กิ่งเพชร หรือ แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์ หรืออดีตแชมป์แบนมินตันแห่งประเทศไทยหลายคน เช่น อุดม เหลืองเพชรภรณ์ และวิศิษฐ์ ฉิมประเสริฐ ซึ่งได้เสียโอกาสในการศึกษาและการทำงานเป็นเวลาหลายปี เนื่องจากการเล่นกีฬาแบนมินตันเพื่อรับใช้ประเทศชาติ (จินดา พรหมศรี สัมภาษณ์) เป็นต้น ดังนั้นนักกีฬาจึงไม่กล้าทุ่มเทเวลาที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อการเล่นกีฬาซึ่งก็ย่อมทำให้โอกาสที่นักกีฬาผู้นั้นจะเป็นผู้ที่มีความสามารถสูงส่งในกีฬาที่ตนถนัดเนื่องจากมีสมาธิมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่เพียงอย่างเดียวย่อมเป็นไปไม่ได้ ในการศึกษาเทคนิคเกมการเล่นรวมทั้งการฝึกฝนให้มีพลังกำลัง มีความอดทนสูงเพื่อพร้อมที่จะรับการฝึกเพื่อเพิ่มสมรรถภาพของตนให้สูงขึ้น ความสมบูรณ์ของร่างกายนั้นจะต้องมีถึงขีดสูงสุดอยู่เสมอตลอดเวลา การฝึกดังกล่าวสุขภาพร่างกายต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่มากเป็นพิเศษ เมื่อร่างกายได้รับการฝึกอย่างหนักนักกีฬาก็ต้องมีเวลานักผ่อนที่เพียงพอ งดการเที่ยวเตร่ รับประทานอาหารที่ถูกต้องตามหลักกีฬาโภชนาศาสตร์ รวมทั้งเสริมสร้างสมรรถภาพตามหลักของวิทยาศาสตร์การ

กีฬา การแพทย์ และจิตวิทยาการศึกษา ด้วย

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการศึกษากาฬการเล่นกีฬาของไไทยต่อไปในอนาคต จึงจำเป็นจะต้องศึกษาอิทธิพลของปัจจัยต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อกาฬการเล่นกีฬาด้วย ซึ่งในอดีตในประเทศไทยไม่มีผู้ใดศึกษาไว้เลย จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานทางวิชาการ โดยพยายามศึกษาเอกสาร และงานวิชาการที่ทำการศึกษาค้นคว้าทางด้านกีฬาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ พบว่าในประเทศไทยยังไม่มีการศึกษาใดที่ศึกษาการเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขันโดยตรง โดยเฉพาะไม่มีการศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมและความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาในเชิงเศรษฐกิจส่วนตัวของนักกีฬาเลย ทั้งนี้เป็นเพราะผู้วิจัยทางด้านกีฬาส่วนใหญ่ในประเทศไทย มักเป็นนักวิชาการสายพลศึกษา ซึ่งมีความเห็นต่อการเล่นกีฬาเพื่อแข่งขันว่าการเล่นกีฬาเพื่อแข่งขัน เป็นวัตถุประสงค์ที่ผิดไปจากความหมายของคำว่า"กีฬา"¹ งานวิชาการทางด้านกีฬาในประเทศไทยส่วนใหญ่ที่บ่งชี้เน้นทางด้าน พลศึกษา สุขศึกษา สันทนาการ กีฬาเวชศาสตร์ สรีรวิทยาของการออกกำลังกาย พฤติกรรมการเรียนรู้ทางกลไกของอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเนื่องจากการเล่นกีฬา จิตวิทยาในการสอนและเล่นกีฬา การฝึกเทคนิคการฝึกทักษะ การทดสอบสมรรถภาพ รูปแบบและวิธีการเล่นกีฬา เป็นต้น

ส่วนในต่างประเทศนั้นมีผลงานทางวิชาการต่าง ๆ ที่ศึกษาพฤติกรรมการเล่นกีฬาในเชิงเศรษฐศาสตร์ ไว้หลายการศึกษาด้วยกันเช่น

ในปี ค.ศ.1956 Rottenberg (1956: 256) ได้แสดงถึงลักษณะของความเป็นตลาดแรงงานของกีฬาเบสบอล ในบทความชื่อ " The Baseball Players Labour Market "

ในปี ค.ศ.1971 Mohamed El-Hodiri และ Jame Quirk (1971: 1302) ได้เสนอแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์ ที่เกี่ยวกับสโมสรกีฬาอาชีพ ไว้ในบทความชื่อ " An Economic Model of a Professional Sports League " โดยศึกษาในการฝึสโมสรกีฬาเบสบอล

ในปี ค.ศ.1974 Jame Gwartney และ Charles Hawarth (1974: 873)

¹ คำว่า"กีฬา"พจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน(2530: 101) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "กีฬา คือ กิจกรรมหรือการเล่นเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เพื่อเป็นการบำรุงแรง หรือเพื่อผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางจิต"

ได้เสนอบทความเปรียบเทียบต้นทุนระหว่างนักกีฬาผิวขาวและนักกีฬาผิวดำในกีฬาเบสบอลเช่นกัน ในบทความชื่อ "Employer Costs and Discrimination : The Case of Baseball"

ในปี ค.ศ.1975 Jrussell และ Dobbins (1975 อ้างถึงใน สุริย์ ยงสกุลโรจน์ 2520: 482-499) ได้แสดงให้เห็นว่านักกีฬาเป็นทรัพยากรมนุษย์ซึ่งสามารถวัดเป็นมูลค่าออกมาได้ ในบทความชื่อ "The Valuation of Human Resources " โดยทำการวัดมูลค่าของนักกีฬาในทีมฟุตบอลของสโมสรลิเวอร์พูล เป็นต้น

ในปี ค.ศ.1986 ภายหลังจากการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก 1984 ที่นครลอสแอนเจลิส Olympic Scientific Congress ซึ่งเป็นองค์การวิจัยทางด้านกีฬา อันประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬาแขนงต่าง ๆ ทั่วโลกกว่า 2000 คน ได้ทำการศึกษาวิจัยและเสนอบทความวิชาการทางด้านกีฬาไว้อย่างมากมาย รวมทั้งได้มีการวิเคราะห์ถึงภาวะการเล่นกีฬาในเชิงสังคมศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ด้วย ดังเช่นในบทความของ William J. Rudman ชื่อ "Life Course Socieconomic Transitions and Sport Involvement : A Theory of Restricted Opportunity " โดย Rudman ได้ใช้วิธีการทางเศรษฐมิติ Ordinary Least Squares Regression ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างอายุ เพศ สีผิว สถานภาพสมรส จำนวนบุตร ศาสนา จำนวนประชากร ทักษะในการเล่นกีฬา การศึกษา รายได้ และความศรัทธาต่อการตัดสินใจของกรรมการ ที่มีผลต่อ การมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬา (Sport Participation) ของบุคคลในช่วงอายุต่าง ๆ คือ 18-34 ปี 35-54 ปี และสูงกว่า 55 ปี โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับกีฬา 6 ประเภทในสหรัฐอเมริกา ได้แก่ เทนนิส กอล์ฟ จักรยาน สเก็ตน้ำแข็ง บาสเก็ตบอล และฟุตบอล ผลการศึกษาประการหนึ่งพบว่า เมื่อบุคคลอายุมากขึ้นจะมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาลดลง แต่การมีระดับทักษะในการเล่นกีฬาสูงจะทำให้บุคคลมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬามากขึ้น และผลการศึกษาซึ่งพบอีกว่าระดับการศึกษา รายได้ และชนชั้นทางสังคมของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงไปในทางบวกกับอายุ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

จากความสำคัญของปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการศึกษากาเวการเล่นกีฬาในประเทศไทยจำเป็นต้องศึกษาอิทธิพลของปัจจัยทางเศรษฐกิจด้วย นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าการเล่นกีฬาและการศึกษานั้นเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออกสำหรับนักกีฬา การมีความสามารถในการ

เล่นกีฬาสูงก็เท่ากับว่าเป็นภาระหน้าที่ของนักกีฬาที่จะต้องรับผิดชอบมากมาย ทั้งในด้านเวลา การฝึกซ้อม ค่าใช้จ่ายในการเล่นกีฬา เวลาในการพักผ่อน ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ให้นักกีฬาเลือกที่จะเล่นกีฬาน้อยลง โดยหวังว่าการเล่นกีฬาน้อยลงจะช่วยให้ตนเองสามารถเรียนหนังสือได้ดีขึ้น

การศึกษาภาวะการเล่นกีฬาของประเทศไทยโดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์ ในครั้งนี้เป็นการศึกษาใหม่ ซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาว่าน่าจะได้มีการประยุกต์กับกีฬาประเภทใดประเภทหนึ่ง เพื่อเป็นตัวแทนของกีฬาประเภทอื่น ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกประเภทกีฬาแบดมินตัน ดังนั้นในการศึกษานี้จึงมีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อจะประยุกต์ทฤษฎี แนวความคิด และพื้นฐานทางวิชาเศรษฐศาสตร์มาอธิบายพฤติกรรมทางเศรษฐกิจของนักกีฬาแบดมินตันที่เล่นเพื่อแข่งขันในประเทศไทย
2. จะทำการศึกษา เน้นหนักถึงอิทธิพลของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่มีต่อความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาแบดมินตันไทย ปัจจัยทางเศรษฐกิจเหล่านี้ได้แก่ การศึกษา เวลาฝึกซ้อม เวลาทำงาน เวลาเรียนหนังสือ เวลาพักผ่อน ต้นทุนในการเล่นกีฬา รายได้ของครอบครัว อายุ เพศ และภูมิสำเนา เป็นต้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

(1) นักกีฬา ในงานวิจัยนี้ คือ นักกีฬาที่เล่นเพื่อแข่งขัน (Competitive Sportsman) หมายถึงนักกีฬาผู้ใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นนักกีฬาสสมัครเล่นหรือนักกีฬาอาชีพ ที่เล่นกีฬาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการแข่งขัน หรือเล่นกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันในการแข่งขันกีฬาเพื่อชิงความชนะเลิศ (Top Sport) เน้นประสิทธิภาพของการเล่นกีฬาในเรื่องสถิติและความชนะเลิศ (Championship) เป็นเป้าหมายสำคัญ และผลตอบแทนที่หวังจะได้รับได้แก่ชื่อเสียง (Prestige within Society) เงิน (Money) และการได้ท่องเที่ยว (Travel)

(2) ความสามารถในการเล่นกีฬา (Ability in Sport) หมายถึงการที่บุคคลมีความสามารถในทักษะกีฬาแขนงหนึ่ง และสามารถนำทักษะที่มีเหล่านั้นเข้ามาประกอบกับสมรรถภาพของตน เข้าร่วมเล่นกีฬาแขนงดังกล่าวได้เป็นอย่างดี

ขอบเขตของการศึกษา

เนื่องจากมีเงื่อนไขทางด้านสถาบันที่อยู่นอกเหนือขอบเขตที่การวิจัยนี้จะควบคุมได้ ซึ่งจะมีผลทำให้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ผิดพลาด เช่นการส่งเสริมสนับสนุนที่แตกต่างกันของต่างสมาคมกีฬา ประสิทธิภาพที่แตกต่างกันของแต่ละสมาคมกีฬา รวมทั้งเงื่อนไขในการทำสัญญาพิเศษกับบริษัทเครื่องกีฬา (การเซ็นสปอนเซอร์) ในประเภทกีฬาที่ต่างชนิดกัน ก็จะมีอิทธิพลต่อความคิด ความรู้ ทักษะ และ การดำเนินวิถีชีวิต ค่อนข้างมาก ดังนั้นอาจจะก่อให้เกิดอคติสำหรับการวิเคราะห์ที่มีข้อสมมุติว่าความสัมพันธ์ที่เช่นในงานวิจัยนี้

ดังนั้นเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงให้การวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ มีความคลาดเคลื่อนเนื่องจากตัวแปรที่ไม่สามารถควบคุมได้ดังที่กล่าวมาข้างต้นน้อยที่สุด งานวิจัยนี้จึงได้เลือกศึกษารายกรณี (Case Study) เลือกกีฬาเพียงประเภทเดียวเพื่อเป็นตัวแทนของการเล่นกีฬาของนักกีฬาทั้งหมด ซึ่งประเภทกีฬาดังกล่าวได้แก่กีฬาแบดมินตัน

สาเหตุที่เลือกศึกษาเฉพาะกรณีกีฬาแบดมินตันเนื่องจาก กีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาสากลที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นกีฬาของคนเอเชีย และในอดีตนักกีฬาไทยก็เคยประสบความสำเร็จอย่างสูงมาแล้ว นอกจากนี้ในกีฬาประเภทนี้มีนักกีฬาแบดมินตันที่เป็นนักกีฬาอาชีพอยู่น้อยมาก นักกีฬาแบดมินตันทั่วโลกส่วนใหญ่มีสภาพเป็นนักกีฬาสสมัครเล่นเช่นเดียวกับนักกีฬาไทย มีการจัดอันดับมือของนักกีฬาแบดมินตันไทยอย่างสม่ำเสมอภายใต้การรับรองของสหพันธ์แบดมินตันนานาชาติ ไอบีเอฟ. และนอกจากนี้ผู้วิจัยยังเป็นผู้ที่คลุกคลีอยู่ในวงการกีฬาประเภทนี้มานานซึ่งน่าจะมีส่วนช่วยให้ได้รับความรู้แบบวิธีการแสวงหาความรู้โดยประสบการณ์ส่วนตัว (By Personal Experiences) ซึ่งจะช่วยให้สามารถหาข้อมูลในปัญหา และสามารถวิเคราะห์ได้อย่างเที่ยงตรงและมีประสิทธิภาพมากกว่าการที่ผู้วิจัยจะเลือกกีฬาประเภทอื่น

วิธีการศึกษา และข้อสมมุติ

งานวิจัยนี้มีลักษณะเป็นงานวิจัยแบบหาความสัมพันธ์ (Interrelationship Studies) ที่มุ่งวิเคราะห์ปัจจัยสำคัญที่เป็นตัวกำหนดความสามารถในการเล่นกีฬา โดยงานวิจัยนี้ได้อาศัยแนวความคิดพื้นฐานของแบบจำลองจุลเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยการจัดสรรเวลาเป็นหลัก และจากแนวความคิดดังกล่าวนี้ได้นำมาประยุกต์สร้างเป็นแบบจำลองเชิงประจักษ์ ซึ่งแบบจำลองที่สร้างขึ้นเป็นแบบจำลองที่มีตัวแปรตามมีลักษณะเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ มีค่า 3 ค่าคือเป็นนักกีฬา

ทีมชาติ อดีตนักกีฬาทีมชาติ และนักกีฬาที่ไม่ติดทีมชาติ ดังนั้นในการทดสอบจะใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ที่เรียกว่าแบบจำลองโลจิตชนิดที่มีตัวแปรตามมากกว่าสองกลุ่ม (Multinomial Logit Model) ด้วยวิธีการประมาณค่าแบบวิธีภาวะน่าจะเป็นสูงสุด (Maximum Likelihood Estimates) โดยมีข้อสมมติของการวิจัยดังนี้

1. พฤติกรรมการตัดสินใจของนักกีฬาทุกคนล้วนเป็นพฤติกรรมที่มีเหตุผล ในเชิงเศรษฐกิจ (Economic Rational Behaviors)
2. เทคโนโลยีในฟังก์ชันการผลิตความสามารถในการเล่นกีฬาและการศึกษามีค่าคงที่
3. รสนิยม พรสวรรค์ ของนักกีฬามีค่าคงที่
4. อยู่ในตลาดแข่งขันสมบูรณ์ (Perfect Competition)

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลเชิงตัดขวาง (Cross Section Data) และเนื่องจากว่าผู้วิจัยไม่สามารถทราบจำนวนที่แน่นอนของนักกีฬาแบดมินตันที่เล่นเพื่อแข่งขันในประเทศไทย ส่วนใหญ่ผู้เล่นกีฬาเกือบทุกคนจะเข้าอยู่ในข่ายของนักกีฬาที่เล่นเพื่อแข่งขันทั้งสิ้น เพราะการที่บุคคลเล่นกีฬาก็มักจะเข้าร่วมในการแข่งขันในรายการใดรายการหนึ่งด้วยเสมอ และในการจัดการแข่งขันไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันระดับใด จุดประสงค์ของนักกีฬาที่เข้าแข่งขันประการหนึ่งก็เพื่อชัยชนะ และนอกเหนือจากชัยชนะก็คือเงินรางวัล ชื่อเสียง หรือ ถือโอกาสเป็นการท่องเที่ยวไปในตัวในช่วงที่จัดการแข่งขัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่สามารถหาประชากรทั้งหมดได้ (Infinite Population) แต่สำหรับในกรณีของกีฬาแบดมินตันในแต่ละปี จะมีนักกีฬาจำนวนหนึ่งที่เป็นประชากรที่ดีที่สุด มีความสามารถในการเล่นแบดมินตันอยู่ในระดับชั้นนำของประเทศ มาเข้าร่วมในการแข่งขันเพื่อชิงความชนะเลิศในกีฬาประเภทนี้ ได้แก่การแข่งขันชิงแชมป์เยาวชนแห่งประเทศไทย ซึ่งในปี พ.ศ. 2530 การแข่งขันดังกล่าวแยกเป็นการแข่งขันเซอร์กิต 4 รายการ ได้แก่

1. การแข่งขันแบดมินตันชิงแชมป์เยาวชนแห่งประเทศไทยเซอร์กิตที่ 1 จ.ชลบุรี
2. การแข่งขันแบดมินตันชิงแชมป์เยาวชนแห่งประเทศไทยเซอร์กิตที่ 2 กรุงเทพฯ
3. การแข่งขันแบดมินตันชิงแชมป์เยาวชนแห่งประเทศไทยเซอร์กิตที่ 3 กรุงเทพฯ
4. การแข่งขันแบดมินตันชิงแชมป์เยาวชนแห่งประเทศไทยแกรนด์มาสเตอร์

สามรายการแรกจะเป็นการแข่งขันโอเพ่นเก็บคะแนนสะสม เพื่อหาผู้ที่เข้าไปชิงความชนะเลิศในรายการที่สี่ และในการแข่งขันข้างต้นทุกครั้งจะถือผลการแข่งขันเป็นพื้นฐานในการพิจารณานักกีฬาตัวแทนทีมชาติไทยทุกชุดด้วย ดังนั้นประชากรเป้าหมายของงานวิจัยนี้จึงได้แก่นักกีฬาแบดมินตันที่ได้สมัครเข้าแข่งขันและได้มาร่วมการแข่งขันในรายการเซอร์กิตที่ 1, 2 และ 3 ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 144 คน และในการสำรวจใช้วิธีการออกแบบสอบถามแบบเจาะจงตัวบุคคลนักกีฬาทั้ง 144 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจที่กำหนดความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาแบดมินตันที่เล่นเพื่อแข่งขันของไทยนี้ จะช่วยให้เข้าใจแบบแผนของการเล่นกีฬานักกีฬาไทยได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ซึ่งถ้าหากสามารถอธิบายถึงสาเหตุแห่งพฤติกรรมเหล่านี้ได้ก็จะช่วยให้สามารถเข้าใจถึงปัญหาที่แท้จริงของนักกีฬาไทย ซึ่งจะทำให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้การนำเอาแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์จุลภาคที่ว่าด้วยการจัดสรรเวลามาประยุกต์ใช้กับงานวิจัยในครั้งนี้ ยังจะเป็นการช่วยให้ความรู้เชิงทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ในประเทศไทยสามารถได้รับการขยายเพื่อประยุกต์เข้ากับศาสตร์ทางกีฬาได้เช่นเดียวกับในต่างประเทศอีกด้วย